

over, at den kun figter til Ophjldelsen af Rigsdagsmandens Hverv som saadan, og jeg kan være ganske enig med den ærede Ordfører i, at det ikke bør tilstedes, at denne Ytringsfrihed bliver et Værn for privat eller personligt Nag eller Tilfredsstillelse af Eidsensfaber af en lignende Oprindelse. Forøvrigt kan det jo være tvivlsomt, om man oprindeligt har tænkt sig, at denne Grundlovsbestemmelse skulde anvendes paa Andet end paa Forholdet mellem Medlemmer her i Thingene og i Forhold til Regjeringen. Dette maatte oprindeligt være anset for meget tvivlsomt; Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsdag give ikke nogen Veiledning i saa Henseende. Bestemmelsen er imidlertid ogsaa bleven anvendt paa Udtalelser om Personer udenfor Thinget, og dermed mener jeg, at den Sag er afgjort. Men jeg tror dog, at der i alle Tilfælde maa skjelnes mellem paa den ene Side Ytringer, som have Hensyn til Regjeringen eller til Medlemmer her i Thingene, og paa den anden Side Ytringer, som ere seldne overfor Medborgere udenfor Thinget. Thi i det første Tilfælde vil jo saavel det paagjældende Medlem af Regjeringen som det paagjældende Medlem af Thinget have Leilighed til at forsvare sig, men den, der angribes her og staar udenfor, har ikke nogenjohelst Leilighed til at fremkomme med sit Forsvar. Derfor siger jeg, at jeg tror, det kan være naturligt, og at det maa have været Grundlovsbestemmelsens Mening at skjelne mellem disse Tilfælde. Medens jeg altsaa kan tænke mig, at man ikke let tillader, at der bliver Søgmaal, fordi to Medlemmer af dette Thing lade falde for stærke Ytringer imod hinanden, forekommer det mig, at jeg meget let kan tænke mig, at Thinget giver sit Samtykke til, at den udenfor Thinget Staaende, som er angreben, faar Leilighed til at erhverve en Væresopreisning, der muligvis kunde tilkomme ham. Det har ved alle tidligere Sager været anført som Noget, der først og fremmest burde undersøges, af hvilken Natur de paagjældende Ytringer vare, om de vare af en saa aabenbar ærefrænkende Natur, at der var noget Rimeligt i at instituere Søgmaal. Der har selvfølgelig ikke kunnet blive Spørgsmaal om at give Thingets Samtykke, naar Ytringernes ærefrænkende Natur kunde være tvivlsom, og man fandt, at det maatte være en overdrevent fin Væresfølelse hos den paagjældende Mand, at han vilde uleiligt Thinget med den Sag. Men altid har man været paa det Niene med, at det var det Første, der skulde ses paa, om Ytringerne vare af en fornærmende og ærefrænkende Natur. Endvidere har man

altid spurgt om Anledningen. Man har skjelnet imellem, om det var enkelt Ord, der vare seldne i Talens Hele, eller om det var et Emne, som var forelagt her saaledes, at den paagjældende Rigsdagsmand havde en naturlig Anledning, maaste endogjaa en Pligt til at udtale sig om det, eller om han selv havde søgt Anledningen, selv havde bragt den paagjældende Sag ind i Thinget. Bedømmelsen af det Spørgsmaal, om det har været den paagjældende Rigsdagsmands Hensigt at fornærme den Vedkommende, staar selvfølgelig i Forbindelse med det Spørgsmaal, om den paagjældende Rigsdagsmand kan antages forud at have overveiet, hvad han har sagt. Alt dette er Regler eller Grundfætninger, som ere komne i Betragtning ved tidligere Afgjørelser, og som jeg derfor finder det naturligt, at Thinget, naar det ikke ganske skal afbryde Traditionen, tager Hensyn til. Forøvrigt erkjender jeg, ligesom jeg ogsaa har erkjendt det tidligere, at hvert enkelt Tilfælde for sig vil være at undersøge, og at der ved det, jeg har anført, aabenbart ikke er skabt, navnlig ikke for ethvert Punkts Vedkommende, bindende Regler for Thinget, og jeg skal da ogsaa tillade mig lidt nærmere at undersøge det Tilfælde, som foreligger her.

Det vil erindres, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein) indbragte Spørgsmaalet om „Sjyllandspostens“ Forhold til en æret Landssthingsmand under Finantslovens 1ste Behandling, og at han gjorde det i den Form, at han benyttede det som et Led i en Anke imod Regjeringen, som var indledet saaledes, at det dreiede sig om Regjeringens Forhold til dens „Venner“, hvilket Udtryk den ærede Rigsdagsmand brugte. I sit første Foredrag kritiserede han meget skarpt „Sjyllandspostens“ Optraeden ved den paagjældende Leilighed, men det kunde maaste dog endnu passere; men den anden Gang, da det ærede Medlem fik Ordet, den 13de Oktober, brugte han disse Udtryk, som nu ere paalagede, og ser man hen til disse Udtryks Natur, saa tør vel Ingen negte, at de ere ærefrænkende, de ere i høieste Grad ærefrænkende; thi de udtrykke en Haan og en Ringagt i saa stærke Udtryk, som det danske Sprog overhovedet gjør muligt. Jeg skal i saa Henseende blot nævne to Sætninger: „Det er en foragtelig Handling, dette Blad har begaaet.“ (Stemmer: Hør!) Jeg holder dette ganske udenfor mit Foredrag, jeg vilde kun referere. Endvidere siger han, at han skal særlig nævne „Sjyllandsposten“ som et affrækkende Exempel: „Det vil fra idag af fra vor Side bremdes mærkes med al den Foragt, det forjener.“